

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 88.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366503040/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

lade dem, og ikke mere fortælle dem Eventyr om Aftenen i Tusmørket. Hans og Gitte havde faaet deres nye Klæder paa og hoppede om i Krogen sammen til Musikken, mens de Andre dandsede.

Noget ophidset af Dandsen satte Brud og Brudgom sig hen i Krogen til dem. De glemte da strax deres Leeg; Gitte satte sig paa Marias Skjød, og Hans paa Skammelen ved hendes Fod, og de bad hende, nu dog fortælle Eventyret ud om Blaaskjæggemanden, inden hun skulde reise bort med den slemme Herr Hind, som tog hende fra dem.

For at foie dem begyndte hun ogsaa at fortælle.

Da raabte pludselig lille Gitte: »men see, Moster, Herr Hind har jo ogsaa blaaet Skjæg, han er jo ganske blaa om Hagen.»

»Jeg er sort om Hagen, mit Barn – sagde Brudgommen og klappede Gitte – og naar Lyset falder saaledes fra Lyskronen kan det gjerne see lidt blaaligt ud; men jeg har dog kjønt raget mig idag og du kan gjerne give mig et Kys for den rare Moster Marias Skyld.»

»Hu nei – sagde Gitte og løb fra ham – du er en Blaaskjæggemand.»

»Aa Snak – sagde Hans fornuftig paa sin Skammel – det er kun et Eventyr og saadanne fede Mænd er der nu ikke mere til i Verden.»

Brudgommen sad urolig og saac stift henfor sig blandt de Dandsende.

»Bevægelsen har ophidset mig – sagde han – jeg faaer Næseblod mærker jeg – undskyld mig.» Derpaa holdt han Tørklædet for Ansigtet og gik ud.

Maria havde seet ham skifte Farve og fulgte ham. »Hvad fattes dig, kjære Hind? – spurgte hun bekymret – det er jo ikke Næseblod, det mærker jeg nok.»

»Kan du da ikke ahne hvad det er – svarede han mørk – hvi vil du pine mig med en Forklaring? har ikke de smaa Dæmøner derinde nu igjen oprevet det ulægelige Saar i mit Hjerter, og skal selv den glædeste Dag i mit Liv formørkes af hendes biege Billede, som med Rette kan anklage mig som sit Livs Forstyrrelse!»

»Du kjære samvittighedsfulde Drømmer! – svarede Maria kjærlig og omfavnede ham – lad det være sidstegang, hint Billede forstyrrer din Ro. Hun misunder os vist nu ikke den Lykke, hendes ublidere Skjæbne nægtede hende. Medlidende og venlig har du jo tillukt hendes Øine, og hun kan ikke tilregne dig Tabet af et Liv, som uden din Kjærlighed jo intet Værd havde for hende. O var hendes Aand tilstede i dette Øieblik, svævede den maaskee usynlig over os nu, velkom-